

РЕШЕНИЕ

№ 1252

гр. София, 28.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV ТРИЧЛЕНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Адриан Янев

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **9657** по описа за **2021** година докладвано от съдия Евгени Стоянов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 185, ал. 1 АПК.

Образувано е по жалба на М. Й. П., ЕГН [ЕГН], с лична карта №[ЕИК], издадена на 27.10.2015 г. от МВР – Б., с адрес: [населено място], [улица], вх. В, ет. 3, ап. 6, чрез адв. М. Б., член на САК и младши адвокат К. И., съдебен адрес: [населено място], [улица], етаж 7, срещу чл. 103 от Наредба за организация на движението на територията на Столична община, приета от Столичен общински съвет с Решение № 521 по Протокол № 48 от 26.09.2013 г.

В изпълнение на чл. 181, ал. 1 и 2, вр. чл. 188 от АПК оспорването е съобщено чрез публикуване в Държавен вестник, бр. 89 от дата 26.10.2021 г., Неофициален раздел, на електронната страница на Върховния административен съд и чрез поставяне на обявление на определеното за това място в Административен съд София-град.

В жалбата е посочено, че жалбоподателят М. П. е лице с трайно увреждане по смисъла на § 1, т. 2 от Допълнителните разпоредби на Закона за хората с увреждания. М. П. е с 95 % трайно намалена работоспособност без чужда помощ като резултат от диагноза неврална мускулна атрофия. За нея придвижването без помощта на съпруга ѝ е невъзможно. М. П. използва автомобил, за който има издадена карта за паркиране на хора с трайни увреждания със сериен № 3865 / 19. Съгласно чл. 99а, ал. 1 ЗДвП

картата за паркиране е валидна на територията на цялата страна. Разпоредбата на чл. 103 от Наредба за организация на движението на територията на Столична община гласи, че при недостиг на паркоместа по чл. 85 и чл. 86 (тоест на места за преференциално паркиране на ППС, превозващи хора с трайни увреждания в паркингите общинска собственост и в зоните за почасово платено паркиране), паркирането се извършва по реда на раздел 2.1. (б. а. по общия режим на почасово платено паркиране).

Жалбоподателят счита, че въпросната разпоредба на чл. 103 от Наредбата за организация на движението на територията на Столична община е незаконосъобразна. Най-общо основанията се свеждат до следното: 1. Съществено нарушение на административнопроизводствените правила във връзка с чл. 8, т. 4 от Закона за интеграция на хората с увреждания (отм.). Съгласно чл. 26, ал. 1 от Закона за нормативните актове, изработването на проект на нормативен акт се извършва при зачитане на принципите на необходимост, обосновааност, предвидимост, откритост, съгласуваност, субсидиарност, пропорционалност и стабилност.

2. Противоречие с материалноправни разпоредби от по-висока степен. Текстът на чл. 103 от Наредбата, според жалбоподателя, се намира в грубо нарушение на конституционните и законовите разпоредби, които засягат интеграцията на хората с увреждания. За осъществяване на защитата и интеграцията на хората с увреждания се осъществява държавна политика, под която следва да се разбира намесата, действието или бездействието на властта в социалната структура на обществото и регулиране на отношенията така, че да се осъществи ефективно интегрирането на хората с увреждания. В жалбата се твърди още, че въпреки обстоятелството на установен преференциален режим за тази категория лица, то той е само формален. Това е така, доколкото съгласно чл. 103 от Наредбата при недостиг на обозначени места за преференциално паркиране, паркирането следва да се извършва по общия ред.

3. Релевира се и довод за противоречие на посочената разпоредба с целта на закона. ЗИХУ (отм.), въз основа на който са приети разпоредбите от Наредбата в тази си част, както и последващият ЗХУ имат за цел да уредят обществените отношения, свързани с насърчаване, защита и гарантиране на правата на хората с увреждания, както и тяхната подкрепа за социално приобщаване. Целта на закона е предоставяне от държавата на необходимата и адекватна социално-икономическа подкрепа за хората с увреждания, чрез която да бъдат максимално приобщени в обществото.

Иска се от съда, на основание чл. 196, във връзка с чл. 146 от АПК да бъде отменена като незаконосъобразна разпоредбата на чл. 103 от Наредба за организация на движението на територията на Столична община. Искат от съда да бъдат присъдени направените по делото разноски и адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата. Представен е списък с направените по делото разноски. Приложена е относима съдебна практика по идентични случаи.

Ответникът – Столичен общински съвет, адрес: [населено място], [улица], представляван от председателя Г. Г., чрез старши юрисконсулт Б. Г., заявява, че оспорва жалбата. Не е налице съществено нарушение на

административнопроизводствените правила. Столичен общински съвет е получил становище от Агенцията за хората с увреждания. Така е спазена процедурата на чл. 8, ал. 4 ЗИХУ (отм.). Задължително е да се предостави възможност на агенцията да даде становище. Изразеното със становището мнение на агенцията няма задължителен характер. Наредбата отговаря на изискванията на ЗНА и Указа за неговото прилагане. Разглеждането е повторно след връщане от областния управител, поради което решение № 605 / 24.10.2013 г. е взето с мнозинство повече от половината от членовете на общинския съвет. Спазено е изискването на разпоредбата на чл. 45, ал. 10 от ЗМСМА. В писмените бележки е посочено, че ако при недостиг на местата за преференциално паркиране, притежателите на карта по чл. 99а от ЗДВП имат право да паркират на съседни места, то това би поставило останалите водачи в непропорционално положение. Разпоредбата на чл. 103 от Наредбата не е дискриминационна. Иската от съда жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна, поради което моли да бъде оставена без уважение. Разпоредбата на чл. 103 от Наредбата за организация на движението на територията на Столична община, приета от Столичен общински съвет с Решение № 521 по Протокол № 48 от 26.09.2013 г., следва да бъде оставена в сила.

Съдът, след запознаване с доводите на страните и със събраните по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Предмет на оспорване е разпоредбата на чл. 103 (Нов - Решение № 521 по Протокол № 48 от 26.09.2013 г.) от Наредба за организация на движението на територията на Столична община. Разпоредбата гласи: „При недостиг на паркоместа по чл. 85 и чл. 86, паркирането се извършва по реда на раздел 2.1.“

Конкретният повод за подаване на жалбата е посещение на жалбоподателя при медицински специалист на територията на Столична община, на [улица]. В опит да намерят място за преференциално паркиране, жалбоподателят и нейният съпруг правят няколко обиколки, поради обстоятелството, че всички места са заети (включително тези с режим за преференциално паркиране). Междувременно се освобождава едно от местата за почасово паркиране. След приключване на прегледа жалбоподателят и нейният съпруг установили, че колата им е вдигната и закарана на наказателен паркинг „С.“ на [улица]. При пристигане на наказателния паркинг им било обяснено, че поставената карта за преференциално паркиране няма никаква стойност, ако ППС не е паркирано на места за преференциално паркиране.

При така установеното от фактическа страна съдът направи следните правни изводи:

По домустимостта на жалбата

По отношение на правния интерес следва да се посочи, че право да оспорват подзаконов нормативен акт имат гражданите, организациите и органите, чиито права, свободи или законни интереси са засегнати или могат да бъдат засегнати от него или

за които той поражда задължения. В случая жалбоподателят е бил засегнат от приложението на разпоредбата на чл. 103 от Наредбата. По делото е представено писмо от директор на дирекция „Паркиране и мобилност“ при Центъра за градска мобилност (л. 20 от делото). То е адресирано до жалбоподателя М. П.. От него се установява, че на 19.05.2021 г. в 17:10:51 часа мобилен екип „скоби“ на дружество ЦГМ е установил паркиране на ППС с рег. [рег.номер на МПС] в „Зелена зона“ за почасово платено паркиране. Проверката в информационната система е удостоверила липса на заплащане за паркиране чрез SMS, а визуалната проверка от длъжностното лице е установила липса на валиден талон за паркиране на предното стъкло на ППС. Автомобилът е бил принудително задържан с техническо средство тип „скоба“.

Предмет на оспорване са конкретни разпоредби от подзаконов нормативен акт, който действа на територията на Столична община. Оспорването на подзаконовия нормативен акт пред съда е частично и засяга разпоредбата на чл. 103. Това е допустимо по аргумент от чл. 185, ал. 2, вр. ал. 1 от АПК. Разпоредбата на чл. 187, ал. 1 АПК изрично предвижда безсрочност на оспорването на подзаконовите нормативни актове.

По съществуващото на спора

Нормата на чл. 21, ал. 2 от ЗМСМА предвижда компетентност на общинския съвет, в изпълнение на своите правомощия по ал. 1 на същия член, да приема правилници, наредби, инструкции, решения, декларации и обръщения. Съгласно чл. 1 от Наредбата, същата урежда правила, ограничения и забрани, свързани с организацията на движението на пътни превозни средства (ППС) на територията на Столична община. Съгласно чл. 7, ал. 2 от Закон за нормативните актове (ЗНА) наредбата е нормативен акт, който се издава за прилагане на отделни разпоредби или подразделения на нормативен акт от по-висока степен, а според чл. 8 от ЗНА всеки общински съвет може да издава наредби, с които да урежда съобразно нормативните актове от по-висока степен неуредени от тях обществени отношения с местно значение.

С оглед на гореизложеното съдът намира, че оспорваната разпоредба е издадена от компетентен орган, а именно Столичен общински съвет. Спазена е предвидената от ЗНА форма. Видно от приложения по делото протокол № 48 от 26.09.2013 г. СОС приема предложението на вносителя Р. Т. относно приемане на Наредба за изменение и допълнение на НОДТСО. Гласували общо 45 общински съветници; 33 „за“, 0 „против“ и 12 „въздържали се“. Приложен е и поименен списък (л. 200 от делото).

По делото е приложена извадка от електронната страница на Столична община. От нея се установява, че проект за приемане на Наредба за изменение и допълнение на Наредбата за организация на движението на територията на СО (приета с решение № 332 по Протокол № 48 от 19.05.2005 г.; последващи изм. и доп. с Решение № 634 по Протокол № 32 от 20.12.2012 г.) е публикуван на дата 05.09.2013 г. Спазени са изискванията на чл. 26, ал. 2 ЗНА, а именно - преди внасянето на проект на нормативен акт за издаване или приемане от компетентния орган съставителят на проекта го публикува на интернет страницата на съответната институция заедно с

мотивите, съответно доклада, като на заинтересованите лица се предоставя най-малко 14 – дневен срок за предложения и становища по проекта.

По делото е представен доклад на постоянната комисия по местно самоуправление и нормативна уредба на Столичен общински съвет. Заседанието е било проведено на 18.09.2013 г., като докладът е бил подкрепен – гласували „за“ – 5, гласували „против“ 0, гласували „въздържали се“ – 1. Приложен е и доклад на постоянна комисия по транспорт, транспортна инфраструктура и безопасност на движението на Столичен общински съвет. Въз основа на състоялите се разисквания комисията е подкрепила доклада с предложениия проект за решение. Гласували „за“ – 5, гласували „против“ 0, гласували „въздържали се“ – 1.

Проектът за наредба за изменение и допълнение на Наредбата за организация на движението на територията на Столична община, приет с решение № 521 по Протокол № 48 от 26.09.2013 г. на СОС, е бил върнат за ново разглеждане със заповед на Областния управител на област С. – град. В Заповед № РД – 15 – 209 / 10.10.2013 г. на областния управител е посочено, че са нарушени чл. 77 от АПК и чл. 28, ал. 2 ЗНА. Изложени са конкретни съображения за това. Проектът за наредба е приет отново с Решение № 605 на Столичен общински съвет от 24.10.2013 г. В решението са изложени мотиви защо не се приемат аргументите на областния управител на област С. – град. В решението е посочено, че в изпълнение на разпоредбата на чл. 70 от ПОДСОС председателят на Столичния общински съвет е разпределил постъпилия доклад с предложение за приемане на наредба за изменение и допълнение на НОДТСО на ресорните комисии – Постоянната комисия по транспорт, транспортна инфраструктура и безопасност на движението и Постоянната комисия по местно самоуправление и нормативна уредба, като последната е определена за водеща. В решението на СОС от 24.10.2013 г. е посочено, че е спазено изискването на чл. 26, ал. 2 от ЗНА, че проектът на акт се публикува на интернет страницата на съответната институция заедно с мотивите, съответно доклада, като на заинтересованите лица се предоставя най-малко 14 – дневен срок за предложения и становища по проекта. Общинският съвет е обявил проекта в раздел „новини“ на 05.09.2013 г. Приема се, че са спазени и изискванията на чл. 28 от ЗНА. Подробно са разгледани причините, които налагат приемането му – необходимостта от унифициране на уредбата на важните обществени отношения, свързани с организация на движението на територията на Столична община, необходимостта от намаляване на трафика на автомобили в централната градска част и осигуряване на реална възможност на гражданите да използват режима на почасово платено паркиране; обезпечаване на нормалното функциониране на определени категории институции, линиите на обществения градски транспорт, учебни и лечебни заведения, театри, зелени площи и други.

В решението е посочено, че постигането на една от основните цели на настоящата наредба за изменение и допълнение на НОДТСО, а именно – интеграцията на хора с увреждания, се гарантира и от изчерпателно изброените в чл. 90 критерии и условия за определяне на правоимащи лица с трайни увреждания за безплатно и денонощно паркиране на превозващите ги ППС върху специално определено и сигнализирано за тази цел място. В чл. 91 са посочени и критериите за определяне на правоимащи лица

при издаване на карти за преференциално паркиране на ППС, които превозват хора с трайни увреждания в зоните за почасово платено паркиране и паркингите общинска собственост на територията на Столична община, а в разпоредбите на чл. 92 до 103 включително, в голяма степен се предоставя изчерпателно и ясна уредба на обществените отношения, свързани с предоставените преференции на хората с увреждания.

В хода на делото е предоставено становище от Агенция за хората с увреждания към Министерство на труда и социалната политика. Становището е с вх. № СД – 05 00 – 3 / 1 / от дата 29.01.2013 г. Изготвено е по повод на писмо на Столичен общински съвет, което е засягало Решение на АССГ, относно разпоредбата на чл. 51, ал. 5 и Приложение № 11 от Наредбата. Това становище обаче не е предоставено по повод на обсъждане на проекта на Наредба за изменение и допълнение на Наредбата за организацията на движението на територията на Столична община (приета с решение № 521 по Протокол № 48 от 26.09.2013 г. на СОС). В становището е посочено, че доколкото в основния закон – ЗДвП и по-конкретно в неговия чл. 99а не са посочени критериите за определяне на групата хора, които могат да се възползват от преференциалното паркиране, то текстовете на Наредбата не противоречат на закона.

Подзаконовите нормативни актове могат да се оспорват пред съд. (чл. 185, ал. 1 АПК). Компетентността на органа за издаване на подзаконовия нормативен акт се преценява към момента на издаването му. Съответствието на подзаконовия нормативен акт с материалния закон се преценява към момента на постановяване на съдебното решение. (чл. 192а АПК).

Съгласно разпоредбата на чл. 26, ал. 2 ЗНА, приложима на основание чл. 80 АПК, в процеса по изработване на проект на нормативен акт се провеждат обществени консултации с гражданите и юридическите лица. Доколкото проектът на наредба е бил качен за обществени консултации на интернет страницата на СОС на дата 05.09.2013 г., то очевидна становището от Агенцията за хора с увреждания не се отнася до този проект, а до предходен (датиран от м. януари 2013 г.). По делото не е представено становище от Агенцията за хората с увреждания, което да е изготвено след 05.09.2013 г. Следвало е проектът да се съгласува от Агенция за хората с увреждания към Министерство на труда и социалната политика. Действително оспорваната разпоредба като смисъл и съдържание не се различава от предходната. Но това не дава повод да се приеме, че при изготвянето на новия проект на наредба за изменение и допълнение на действащата наредба, отпада задължението да се съгласува с Агенция за хората с увреждания. Не е възможно да се предполага, че становището на Агенцията би било същото. На следващо място, невъзможно е да се предвиди как наличието на такова становище би повлияло върху дискусиите, респ. върху съдържанието на проекта на наредба за изменение и допълнение.

В тази връзка основателни са аргументите на жалбоподателя, че предоставените доказателства по делото с допълнителна молба от 12.11.2021 г., както и в открито съдебно заседание от 04.02.2022 г. се отнасят до предходни изменения в наредбата. Основателно е посоченото в писмената защита, че становище с изх. № 1200-6000 / 11.07.2011 г. се отнася до изменения, свързани с безплатно и неограничено във

времето паркиране на ППС, които обслужват лица с увреждания пред сградата по настоящ адрес на същите лица. Посочено е, че становище по писмо с изх. № 1200 – 110 / 27.01.2012 г. се отнася до изменения, които са свързани с категорията лица, които имат преференциални карти. Становище с изх. № 0023 – 221 / 24.01.2013 г. се отнася до разпоредби, които са свързани с издаването на карти за преференциално паркиране в зоните за почасово платено паркиране на Столична община.

Съгласно разпоредбата на чл. 8, т. 4 от Закона за интеграция на хората с увреждания (ЗИХУ, отм. – ДВ, бр. 105, в сила от 01.01.2019 г.), Агенцията за хората с увреждания осъществява изпълнението на държавната политика за интеграция на хората с увреждания, като участва и дава задължително становище при изготвянето на нормативни актове, свързани с хората с увреждания. Аналогична е разпоредбата и в чл. 10, ал. 3, т. 9 от Закона за хората с увреждания (ЗХУ), като единствената разлика е в това, че е отпаднало определението „задължително“. Това следва да се тълкува в смисъл, че становището не обвързва органа, който ще приеме съответния нормативен акт, да го възприеме автоматично. Но това становище трябва да бъде част от административната преписка. Видно от текста на отменената разпоредба, Агенцията дава „задължително становище при изготвянето на проекти на нормативни актове, свързани с хората с увреждания“. Анализът на израза „задължително становище“ води до категоричен извод, че законодателят е предвидил един допълнителен елемент към процедурата по чл. 26 и сл. ЗНА, вр. с чл. 75 и сл. АПК. Този допълнителен елемент е своеобразна гаранция за принципа на съгласуваност, заложен в чл. 26, ал. 1 ЗНА. Законодателят е уредил задължително изискване на становище от специално създадения за това орган. Тясно специализираният характер на дейността, осъществявана от Агенцията, е възприета на нормативно равнище като възможност за максимално изясняване на съответните обществени отношения и вземане на възможно най-благоприятното решение. Ако административният орган в процеса на изработване на нормативния административен акт, не се съобрази с това законодателно решение то това води до постановяване на акта без дължимото изясняване на всички относими според нормотворческия орган факти и обстоятелства.

Индикация за задължителността на участието на Агенцията се съдържа и в мотивите към Законопроекта за ЗИХУ от 2005 г. (отм.) № 302-01-50/15.10.2003 г., в който изрично е посочено, че Агенцията „ще участва в изготвянето на проекти на нормативни актове, свързани с интеграцията на хората с увреждания.“

Нарушението на императивна норма винаги представлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила, особено когато съобразяването ѝ би довело до различни правни изводи. Константна е практиката на Върховния административен съд в този смисъл. (виж например Решение № 9143 от 23.06.2011 г., постановено по адм. дело № 5224/2011 г. на ВАС, III отделение, Решение № 12530 от 20.11.2008 г., постановено по адм. дело № 10337/2007 г. на ВАС, III отделение и др.).

Неучастието и невземането на становище на Агенцията за хората с увреждания при изготвянето на проекта на наредбата, което е задължително според чл. 8 от ЗИХУ, в редакцията му, действала към приемането на оспорената разпоредба, представлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Безспорно, щом като е въведено като задължителна част от процедурата, становището на

Агенцията би могло да рефлектира върху съдържанието на съставения проект.

Наведени са доводи от представителя на СОС, че разпоредбата на чл. 103 установява правила, които са съществували и в предходен момент в Наредбата за организацията на движението на територията на Столична община. В становището на Центъра за градска мобилност е посочено, че за пръв път такава разпоредба е въведена с Решение № 301 по Протокол 14 от 12.06.2008 г., като в чл. 51 е създадена нова алинея 8. По делото са налице доказателства, че на 11.07.2011 г. на изпълнителния директор на Агенция за хора с увреждания към МТСП са изпратени текстове действащата към този момент наредба. Видно от текста на чл. 51, ал. 8 от НОДТСО, той гласи: „*При недостиг на паркоместа по ал. 1, паркирането се извършва по реда на раздел 2.1.*“ Член 51, ал. 1 от НОДТСО е установявал задължението на СО да осигури определен брой места за преференциално паркиране на ППС, превозващи хора с увреждания. Ако е налице недостиг на такива места, паркирането се извършва по общия режим на почасово платено паркиране. В писмото е посочено обаче, че становището е необходимо само относно безплатното и неограничено във времето паркиране на ППС, които обслужват лицата с увреждания пред сградата по настоящ адрес на същите лица. В такъв обхват е и предоставеният от Агенцията отговор.

От писмените доказателства, предоставени по делото от ответника, може да се изведе неговата теза, която най-общо се свежда до следното: правилото по чл. 51, ал. 8 от НОДТСО (идентично с това по чл. 103) е въведено през 2008 г.; изискването на чл. 8, т. 4 ЗИХУ (отм.) е въведено през 2010 г. и затова към съгласуване с Агенцията за хората с увреждания се е преминало при следващи промени в НОДТСО, а именно през 2012 г.

Действително по смисъл разпоредбата на чл. 51, ал. 8 от НОДТСО е идентична с оспорената разпоредбата на чл. 103 от Наредбата. Само по себе си това обаче не означава, че след като веднъж е създадена такава разпоредба, това води до отпадане на задължението за съгласуване по принцип и конкретно с Агенцията за хората с увреждания. Този извод се подкрепя и от изложеното в доклада до Столичен общински съвет с рег. № СО – 9300 – 309 / 05.09.2013 г. Докладът е изготвен от Р. Т. - общински съветник и с него се предлага да бъде приета Наредба за изменение и допълнение на Наредбата за организация на движението на територията на Столична община (л. 131 – 138). В него е посочено, че една от целите на проекта на наредба е унифициране на уредбата и приемането и прилагането на подзаконов нормативен акт, който е вътрешно непротиворечив и ясно структуриран. Може да се направи извод, че с проекта на наредба се е целяло създаване на нови разпоредби и систематизиране на досегашните.

С § 2 от проекта на наредба се отменят членове от 44 до 67 включително. В тези разпоредби влиза и посоченият вече чл. 51, ал. 8 от НОДТСО. С § 3 от проекта на наредба се създават множество разпоредби, които са част от Глава IV „Паркиране“ и глава V „Контрол и санкции“ – членове от 44 до 153 включително. В тези нови разпоредби влиза и оспорената, а именно чл. 103 от Наредбата. Ключовият въпрос е налага ли се при това положение ново съгласуване. Отговорът е положителен. Касае се за съвкупност от нови разпоредби и систематизиране на досегашните. Това се

отнася и до разпоредбите, които засягат лицата с увреждания. Създава се един нов нормативен корпус, който предполага ново съгласуване на разпоредбите, които се отнасят до лицата с увреждания.

С изработването на проекта на Наредба за изменение и допълнение на Наредбата за организация на движението на територията на Столична община (приета с решение № 521 по Протокол № 48 от 26.09.2013 г. на СОС) на практика е започнало ново и отделно административно производство по приемане на подзаконов нормативен акт. Началото на това производство (процес по терминологията на чл. 26, ал. 2 ЗНА) може да се датира към 05.09.2013 г., когато проектът е качен на сайта на Столична община. По силата на разпоредбата на чл. 80 от АПК това означава, че се е развило производство по Глава 3 от ЗНА „Изработване на проекти на нормативни актове“. Без значение е в случая дали с проекта на Наредба се създават нови разпоредби, или се променя систематичното място на досегашните разпоредби, или и двете. Това отделно производство предполага да бъдат спазени всички елементи от процедурата. В тези елементи се включва и изискването по отношение на разпоредбите, които засягат лицата с увреждания, да се поиска становище от Агенцията за хората с уврежданията към МТСП. Изискване, което въз основа на събраните по делото доказателства може да се заключи, че не е спазено.

В този смисъл не се споделят аргументите, изложени в писмената защита на СОС, че при изменението през 2013 г. Столична община също е поискала становище относно разпоредбите от наредбата, засягащи хората с увреждане, като е получила положително становище с изх. № 0023 – 0221 / 24.01.2013 г. на Агенцията за хората с увреждания. Вече беше посочено, че това становище е относно чл. 51, ал. 5 от проекта на Наредба, а с § 2 от проекта на Наредба от месец септември 2013 г. всички членове от 44 до 67 (включително и чл. 51, ал. 5 се отменят). На тяхно място с § 3 се създават разпоредби от чл. 44 до чл. 153 включително. В проекта новият чл. 51 няма алинеи. Тоест становището от 24.01.2013 г. не се отнася до проекта на Наредба, с която е изменена действащата наредба (включително е преуреден и оспореният в настоящото производство чл. 103).

Доколкото в случая е налице нарушение на административнопроизводствените правила, следва да се прецени доколко това нарушение е съществено. Съдът счита, че то е съществено, доколкото ако не беше допуснато, можеше доведе до различно съдържание на оспорената разпоредба на чл. 103. Ако в производството по приемане на наредбата се изиска становище от Агенцията за хората с увреждания към МТСП, то това би могло да доведе до предложение, което би могло да бъде възприето от компетентния административен орган.

При посочения изход на спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на оспорващия се дължат сторените разноси по производството.

Жалбоподателят е представил списък и доказателства за платени 30 лв., от които 10 лева държавна такса и 20 лева такса за обявяване на жалбата в Държавен вестник. Процесуалните представители на жалбоподателя иска от съда да бъде присъдено и адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, в

размер по преценка на съда. Съгласно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 / 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 500 лева. Съдът счита, че следва да присъди разноски на жалбоподателя в размер на 500 лева.

По тези съображения и на основание чл. 193, ал. 1 АПК Административен съд София – град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ като незаконосъобразна разпоредбата на чл. 103 от Наредбата за организацията на движението на територията на Столична община, приета с Решение № 521 по протокол № 48 от 26.09.2013 г. на СОС.

ОСЪЖДА Столичен общински съвет да заплати на М. П. разноски по делото в размер на 30, 00 лева.

ОСЪЖДА, при условията на чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, Столичен общински съвет да заплати на адвокатско дружество „Д., П. и Ко“, ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 7 и ет. 6, разноски по делото в размер на 500, 00 лева

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 – дневен срок от съобщението до страните пред ВАС

РЕШЕНИЕТО да се разгласи по реда на чл. 194 от АПК при неподаване на касационна жалба или протест или ако те са отхвърлени.

РЕШЕНИЕТО има действие по отношение на всички, съгласно чл. 193, ал. 2 от АПК.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.